

Molitvena osmina za jedinstvo kršćana (7. dan, 24. siječnja)

Sedma meditacija za molitvenu osminu za jedinstvo kršćana (24. siječnja). Teme: Krist je izabrao svetog Petra i bira njegove nasljednika; Rimski Prvosvećenik učvršćuje katolike u jedinstvu; jedinstvo s Papom također je jedinstvo i s njegovim učenjima.

16.01.2020.

7. dan, 24. siječnja

► *Krist je izabrao svetog Petra i bira njegove nasljednika.*

► *Rimski Prvosvećenik učvršćuje katolike u jedinstvu.*

► *Jedinstvo s Papom također je jedinstvo i s njegovim učenjima.*

ISUS posvećuje tri godine svog javnog života u Izraelu objavljujući dolazak Kraljevstva Nebeskog. To čini svojim propovijedanjem, svojim čudima i samom prisutnošću. U određenom trenutku, prije otvrdnjavanja nekih narodnih poglavara, odlučio je proći sa svojim apostolima kroz pogranična područja. Ova se putovanja smatraju uvodom u univerzalnost Evanđelja. Upravo u Cezareji Filipovoj Gospodin javno ispred svih kaže Petru: „Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati“ (Mt 16,18). U tom je trenu to bilo obećanje za budućnost; još je trebala proći Muka i smrt,

Petrova izdaja i kukavičluk ostalih apostola. Uskrsli Isus, u razgovoru kraj jezera, nakon čudesnog ribolova sto pedeset i tri velike ribe, nastavlja ono što je davno rekao Petru. Tamo mu je službeno povjerio poseban zadatak u skupini koju je odabrao: „Pasi jaganjce moje. (...). Pasi ovce moje“(Iv 21,15-16).

Benedikt XVI. podsjeća da je, zaista, sveti Petar „započeo svoju službu u Jeruzalemu, nakon Uzašašća Gospodnjeg i Duhova." Kasnije je otišao u Antiohiju, treći najvažniji grad u Rimskom carstvu, a „odatle je Providnost odvela Petra u Rim. (...). Tako je Rimaska Stolica, koja je dobila najveću čast, također dobila i zadaću koju je Krist povjerio Petru, da bude u službi svih pojedinih Crkava za izgradnju i jedinstvo naroda Božjega“ [1].

Institucija Crkve pokazuje da Kraljevstvo koje je osnovao Isus Krist

nije utopija, već stvarnost prisutna na ovome svijetu, u obliku vidljivog društva, kojeg čine ljudi zasigurno puni nedostataka. Međutim, Isus Krist obećao je da njegove milosti neće nedostajati onima koji će ga stoljećima predstavljati na zemlji: „evo Sotona zaiska da vas prorešeta kao pšenicu. Ali ja sam molio za tebe da ne malakše tvoja vjera. Pa kad k sebi dođeš, učvrsti svoju braću”(Lk 22,31-32). Razmatrajući tu stvarnost, ne iznenađuje nas sinovska emocija svetog Josemarije po dolasku u Rim. 23. lipnja 1946., kad je iz automobila vidio kupolu Crkve svetog Petra, bio je vidno dirnut i naglas je molio Vjerovanje. Također, na maloj terasi kuće u kojoj su boravili pored Vatikana, on je proveo tu prvu rimsku noć u molitvi za Crkvu i rimskog Papu. „Razmislite s koliko povjerenja sam se molio za Papu ... razmišljajući o prozorima papinskih soba“. Sveti Josemaría neprestano je ponavljao da „ljubav prema rimskom

Papi mora biti lijepa strast u nama, jer u njemu vidimo Krista" [2].

JEDAN od najvažnijih prizora u Djelima apostolskim je krštenje Kornelija, rimskog vojnika, koji sa svojom obitelji postaje kršćanin. Sveti Petar, pozvan u vojničku kuću, gdje su se okupili brojni rođaci i prijatelji, rekao je: „meni Bog pokaza da nikoga ne zovem okaljanim ili nečistim" (*Dj 10,28*). Nakon što je odgovorio na neka pitanja, dodao je: „Sad uistinu shvaćam da Bog nije pristran, nego – u svakom je narodu njemu mio onaj koji ga se boji i čini pravdu" (*Dj 10,34*). Ovo je prvi govor svetog Petra upućen nežidovskim ljudima. Usred njegovog objašnjavanja, na iznenađenje svih prisutnih, Duh Sveti spustio se na one koji su se tamo okupili. Komentirajući ovaj odlomak, sveti Jeronim ističe: „Kršten kao apostol, posvetio se spasenju pogana“ [3].

Od prvih trenutaka širenja kršćanstva, Petrova zadaća bila je ujediniti svoju braću i potvrditi katoličnost Crkve koju je osnovao Isus Krist, a koja mu je vidljivo povjerena. U tom smislu Benedikt XVI. kaže da «put svetog Petra do Rima, kao predstavnika svih svjetskih naroda, upravljen je prije svega riječju *jedna*: njegov je zadatak stvoriti *jedinstvo katolika*, Crkve koju čine Židovi i pogani, Crkve svih naroda. Ovo je trajna misija svetog Petra: Crkva se nikada ne poistovjećuje s jednim narodom, s jednom kulturom ili s jednom državom. Ona je uvijek Crkva svih ljudi. Ona okuplja čovječanstvo bez obzira na granice i usred podjela ovoga svijeta predstavlja Božji mir, pomirljivu silu njegove ljubavi“ [4].

Isus, postavljajući vidljivu glavu za svoju putujuću Crkvu na zemlji, nije zaključao svoje vjernike u jednu zatvorenu grupu. Sasvim suprotno.

Papa, nasljednik svetog Petra, koji predsjedava svima u ljubavi, osigurava da oni koji su pozvani slijediti Krista sigurno čuju njegovu Riječ gdje god se nalazili. Petar i ostali apostoli, Papa i biskupi u zajedništvu s njim, jamstvo su za prijenos istinske Kristove Crkve. U početku je to učinio s poganima Rimskog carstva; danas sa svim narodima zemlje. "Sa svim silama štujem Rim Petra i Pavla", napisao je sveti Josemaria, "okupan krvlju mučenika, središte iz kojeg je toliko ljudi izašlo da širi spasonosnu Kristovu riječ po svijetu. To što smo rimski ne uključuje bilo koji znak partikularizma, već autentični ekumenizam; pretpostavlja želju za proširivanjem srca, za otvaranje svih otkupiteljskim željama Krista, koji svakoga traži i želi dobrodošlicu, jer je prvo volio svakoga" [5].

SVETI PAVAO, mjesecima i godinama nakon otkrića u Damasku, hrabro produbljuje u Kristovo otajstvo, sve

dok sebe ne prepozna kao apostola. Međutim, vrlo je zanimljivo da nakon nekoliko godina apostolskog rada putuje kako bi vidio Petra, poglavara Crkve, i s njim suočio svoj nauk: „Onda nakon tri godine uzidoh u Jeruzalem potražiti Kefu i ostadoh kod njega petnaest dana. (...) Zatim nakon četrnaest godina opet uzidoh u Jeruzalem s Barnabom, a povedoh sa sobom i Tita. Uzidoh po objavi i izložih im – napose uglednijima – evanđelje koje propovijedam među poganima da ne bih možda, ili da nisam, trčao uzalud “(*Gal 1,18; 2,1-2*). Kršćani su od početka Crkve vidjeli - u Petru - i u njegovim nasljednicima - jamstvo jedinstva, također u doktrinarnom artikuliranju Evanđelja koje su prenosili.

U tom smislu, kaže sveti Josemaría, „kod jednog katolika ne može biti drugačije odluke nego: “uvijek” braniti autoritet Pape; i biti “uvijek” poslušno odlučan u ispravljanju

osobnog mišljenja u odnosu prema Učiteljstvu Crkve" [6]. I, naravno, ta se želja za vjernošću, između ostalog, mora ispuniti i u poznavanju mišljenja „Pape izraženo u enciklikama ili u drugim dokumentima i učiniti, koliko je do nas, da svi katolici poslušaju nauk Svetog Oca i prema ovim poukama usklade svoj život“ [7]. Stoga ćemo osigurati da naše zajedništvo s Petrovim nasljednicima bude afektivno i djelotvorno; ne samo da pametno slijedimo njegove upute i njegova učenja, nego i pokušavamo dubinski otkriti ono što Duh Sveti želi putem te osobe prenijeti svijetu.

„*Ubi Petrus, ibi Ecclesia, ibi Deus*“ [8], ponavljao je sveti Josemaría. „Želimo biti s Petrom, jer s njim je Crkva, s njim je Bog; a bez njega nema Boga. Zbog toga sam htio romanizirati Djelo. Volite Svetoga Oca jako. Moli puno za papu. Volite ga puno, volite ga puno! Jer mu je potrebna sva

ljubav sve njegove djece“ [9]. Važan i nužan dio našeg apostolskog djela je ujedinjavanje kršćana s onime kojega je Duh Sveti u određenom povijesnom trenutku stavio na čelo naroda Božjega. Svatko će, s Petrom, dovesti duše Isusu uz majčinsko posredovanje Marije. Molimo nju, Majku Crkve, da nas, kao i apostole na Duhove, okuplja oko sebe i usko poveže sve učenike svoga Sina. Posebno tražimo dar afektivnog i djelotvornog zajedništva sa slatkim Kristom na zemlji, izraz koji je sveta Katarina Sijenska koristila za Petrova nasljednika.

[1] Benedikt XVI, Opća audijencija, 22-II-2006.

[2] Sveti Josemaría, *Vjernost Crkvi*, 4-VI-1972.

[3] Sveti Jeronim, *Epístola* 79,2.

[4] Benedikto XVI, Homilija, 29-VI-2008.

[5] Sveti Josemaría, *Vjernost Crkvi*, 4-VI-1972.

[6] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, n. 581.

[7] *Ibid.*, n. 633.

[8] Sveti Ambrozije, *In Ps. 40*, 30.

[9] Sveti Josemaría, *Bilješke s jednog obiteljskog druženja*, 11-V-1965.

.....